

Tisztelt Professor Úr!

A tudomány művelőivel általában csak ritkán, egy-egy alkalmi nyilatkozat révén találkozunk. Nyilvános szereplései, műsorai nyomán Önt mégis mind a mai napig egy ország szólítja őszinte tisztelettel Tanár úrnak. Ismerik hiteles megnyilatkozásait, udvariasan kritikus stílusát, közérthető magyarázatait. Nyelvészként megmutatta, milyen fontos a kutatás, a szakmai publikációk vagy a felsőoktatás feladatai mellett megszólítani a kevésbé tudatos nyelvhasználókat. Felhívni a figyelmet a nyelvromlás fájó jelenségeire, üdvözölni minden jó gyakorlatot. A nyelvművelés közvetlen, gyakorlati hatásán túl Ön a tudós emberről alkotott kép formálója, a műveltség követe is. Így lehet születésnapja – ez az igazán személyes esemény – a nagyobb közösség számára is ünnep. Alkalom a köszöntésre, a hálára, a megbecsülés kifejezésére.

„Csak anyanyelvemen lehetek igazán én” – írja Kosztolányi Dezső.

Az a nyelvi igényesség, amelyre Ön munkája során a jövő tanárait, a tévénezőket és a rádióhallgatókat egyaránt ösztönözte, nemcsak a közös anyanyelv megőrzéséről, hanem önbecsülésünkről, önazonosságunkról is szól. Születése napján, e jeles kerek évfordulón ezért a jókívánságok mellé illő odailleszteniünk a köszönetet egész pályafutásáért, pótolhatatlan szolgálatáért.

Isten éltesse és tartsa meg jó egészségben, mindazok körében, akik szívéhez a legközelebb állnak!

Budapest, 2022. február „11.”

Áder János